

SØNDAG D. 20. JUNI 2010

Prædiken af Søren P. Grarup

Gammeltestamentlig læsning: Esajas' Bog kap. 57 v. 14-19

PRÆDIKENTEKST: Lukasevangeliet kap. 15 v. 11-32.

Når vi læser eller hører Jesu lignelser, er det jo slående, så mange af dem, der handler om fest. I søndags var teksten den om det store gæstebud, som ender med at alle de fattige, vanføre, blinde og lamme bliver budt til kongelig fest. Lignelsen om de ti brudejomfruer slutter med en fest. Historien om fåret, der blev væk, slutter med en fest for alle hyrdens naboer. Og så dagens historie, som vi plejer at kalde "den fortabte søn" – den slutter også med et brag af en fest.

De historier handler jo om Gud og om os.
Det er en festlig Gud, vi tror på!

Hvad er fest? Det er, når man er sammen for at glædes sammen, og der mangler ikke noget. – Er det ikke en rimelig definition på en fest?

Vi danskere – eller vi kan udvide territoriet og sige vi nordvesteuropæere skulle jo så have det allerbedste forudsætninger for, at hverdagen og livet blev en fest. Der mangler i hvert fald ikke noget. Gennemsnitsdanskeren har større velstand og omgiver sig med mere luksus og flere livsbehageligheder, end adelen turde drømme om for sølle 150 år siden. Vi kaldes verdens lykkeligste folk. Alligevel er det påviseligt, at gennemsnitsdanskeren er blevet mere og mere utilfreds gennem de seneste 50-60 år. Det stod i Kristeligt Dagblad forleden dag, så det er sikkert rigtigt. Det, der kan samle moderne danskere er ikke glæden ved livet, men at brokke sig – og så fodbold.

Nu sidder vi her en flok fromme kirkefolk, og vi kunne sikkert hurtigt komme frem til dem konklusion, at denne livs-utilfredshed skyldes mangel på åndelig sandhed og dybde i livet, underskud på evangeliet – det glade budskab – i menneskers liv, mangel på kendskab til den festlige, glade, kærlige Gud, som vi tror på.
Hånden på hjertet: Hvor er glæden i vort fællesskab og i vort liv?

Hvor blev glæden af i mit eget liv?
Jeg skrev engang for længe siden en sang:
*"Jeg kender glæden, den stille glæde,
som siver gennem mit indre.
Den skaber freden, den stille fred,
som ingen uro kan hindre."*

Den blev til for mange år siden i Roskilde en morgen kl. ca. 4, da jeg cyklede hjem til mit værelse fra vasketeriet med en stor pose vasketøj på bagagebæreren (ungdommelig, crazy livsrytme!). På vejen kom jeg forbi en kæmpe stor blågran, der stod i morgendæmringen og lyste mat, dækket af dugdråber. Lige i det øjeblik sprang det første vers – ja, om det sprang ud af eller ind i mit sind, ved jeg ikke, men det var der. Og hvad det havde at gøre med en dugvår blågran, ved jeg heller ikke. Men ved synet af den var det stjerneklart for mig, hvor den glæde kom fra: Fra nærværet af en grænseløst kærlig Gud.

Hvad skete der med glæden? Hvor blev festen af?

Vi har faktisk talt om det i menighedsrådet: Hvad er der sket med glæden i menigheden her? Det er blevet et ret tungtvejende punkt på menighedsrådets dagsorden. Og det er vel en ringe trøst at konstatere, at vi nok ikke er mindre glade, end man generelt er i Herrens kirke her til lands.
Hvad er der sket med glæden i det glade budskab – evangeliet?

Jeg tror, at dagens tekst – eller vore forventninger til dagens tekst – kan hjælpe os til et svar – og måske kan teksten også hjælpe os til at finde glæden og livsfesten.

Vi kender historien om den fortabte søn. Næst efter Jesu historie om den barmhjertige samaritaner er denne historie nok den bedst kendte af Jesu lignelser.

Vi hører de første ord: ”En mand havde to sønner ...” Nå, det er den historie i dag. Så kender vi også den prædiken, der skal følge efter.

Først skal der lige diskuteres lidt, om historien skal hedde ”den fortabte søn” eller ”de to fortabte sønner.” For ham, der gik derhjemme, var han i grunden ikke lige så fortabt som ham, der rejste hjemmefra? Jo det var han nok.

Og så skal vi hver især grunde lidt over: Hvem af de to sønner er jeg?

Vi ved godt, at for at være ham, der rejste hjemmefra, behøver man hverken at være svirebror eller forbryder eller noget andet fælt – der er mange måder at rejse væk fra Gud på.

Og ham, der blev hjemme – han er jo som klippet ud af medlemsprotokollen i enhver traditionel baptistmenighed.

Som regel kan vi genkende noget af både den ene og den anden søn i vort eget liv.

Så langt, så godt. Men så når vi sjældent ret meget længere.

Den yngste søn, der kommer hjem fra hungersnød og svinejob, står dér og siger: ”Far, jeg er ikke værd at kaldes dit barn!” Punktum.

Hvad tænker og føler Gud, når han ser på dig? Det spørgsmål blev engang stillet til rigtig mange kristne – i en undersøgelse. Og langt de fleste svarede noget i retning af: ”Han bliver ikke særligt glad,” eller ”han bliver vred.”

Og det er meget muligt, at Gud, logisk tænkt, har grund til at blive vred.

Men hvad er det, Jesus fortæller os her i historien? At Gud har længtes efter dig. Når han ser dig, så løber han dig i møde og giver dig universets største krammer. Han slagter fedekalven, og finder festtøjet frem til dig.

Men vi bliver stående derude på vejen og mumler om og om igen: ”Gud er sikkert ikke særligt glad for mig – han er nok vred på mig.” Og hvor blev glæden og festen af?

Men vi kunne jo også genkende os selv i den anden bror. Enhver, der er aktiv i en frikirke – måske er vokset op i miljøet – kan kende sig selv her ... alt knokleriet, alt det sure besvær, alle kravene ... og ”jeg har aldrig overtrådt et eneste af dine bud – og hvad får jeg for det - - men *ham dér* - og det behøver ikke være lazaroner eller svirebrødre eller homoseksuelle, vi så peger på – det er såmænd bare den, der synger i en anden toneart og rytme end jeg selv. Og vi bliver stående derude på de toppede brosten og gentager og gentager: ”Men mig har du aldrig givet så meget som et kid!” og vi hører ikke Faderen, der siger: ”Mit barn, alt mit er dit!”

Vi kalder historien ”den fortabte søn” – og dermed gør vi ham til hovedpersonen, hvad enten det nu er den ene eller den anden eller begge sønner, der er fortabt. Og vi fokuserer på os selv og hinanden – hvordan skal vi finde glæden og opleve festen ved det?

Men historiens hovedperson er faderen, og den burde hedde: ”Den grænseløst kærlige far.” Det er ham, vi skal fokusere på, for det er ham, der skaber glæden for både den ene og den anden søn, og det er ham, der byder ind til fest.

Den kærlighed, han udviser, kender virkelig ingen grænser.

Tag nu den yngste søn. ”Far, giv mig den del af formuen, som tilkommer mig!” Han står dér og ser sin far i øjnene og kræver sin arv. Hvornår kan en arv udbetales? Når faderen er død. Han ønsker sin far død – han regner sin far for død. Men han får sin arv, og sætter alt over styr. En ubeskrivelig hån og fornægtelse af faderen. Men faderen længes efter ham, spejder efter ham, tager imod ham og giver ham alt én gang til.

Og tag nu den ældste søn. Han har gået derhjemme. Hele bedriften har været til hans rådighed. Og så står han minsandten og siger: ”Du har aldrig givet mig så meget som et kid.” En ubeskrivelig hån og fornægtelse af faderen. Og hvad svarer denne far?: ”Alt mit er dit!”

Vi kan ikke finde ét eneste menneske i verdenshistorien – i fortid, nutid eller fremtid – som Gud ikke vil sige sådan til: ”Alt mit er dit!” Og det inkluderer også os – også dig.

Når Gud ser på dig, så glæder han sig ud over alle breder, for du er det barn, han elsker med grænseløs kærlighed.

Og når du står der og fjotter med livet – og synes, du intet er værd, eller at livet er det mest uretfærdige, du har oplevet, så er Guds svar til dig: ”Mit barn, alt mit er dit!”

Og med den samme grænseløse kærlighed tager han imod din bror og søster, din ven, din næste, din fjende.

Om lidt skal vi holde fest. Vi skal fejre nadver. Se det, hør det, smag det: ”Dette er mit legeme, som gives for jer! – dette er mit blod, som udgydes for jer!”

I lignelsen var det fedekalven, der blev slagtet. Men i virkeligheden var det Gud selv, som i sin Søn, Jesus Kristus, gav sit liv for dig, for mig, for os, for hvert menneske.

Og han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt? Det er fest!

Amen.